## Č. 4815.

**Okresní úředníci: * § 3 zák. č. 495/1921 vztahuje se také na ony samosprávné úředníky, kteří před 1. lednem 1923 byli přeloženi do výslužby.**

(Nález ze dne 22. června 1925 č. 2277.)

Věc: Jarolím M., ředitel okresní kanceláře v. v. v H. proti zemskému správnímu výboru v Praze o pensijní požitky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím z 23. ledna 1924 snížila osk v H. st-li drahotní přídavky a výpomoce, jichž dosud ku svému výslužnému bral, v základě § 3 zák. č. 495/21 počínajíc 1. lednem 1923 na míru stanovenou pro pensionované úředníky státní. Rekurs, jejž st-l do usnesení toho podal, byl nař. rozhodnutím zamítnut s tímto odůvodněním: Dle § 3 zák. č. 495/1921 Sb. měly býti služ. požitky atd. samosprávných úředníků, tudíž i pensistů, stanovené služebními řády a usneseními samosprávných korporací, uvedeny na míru jednotlivých druhů požitků úředníků státních. Jestliže tedy st-l na základě usnesení osk požíval vyšších drahotních a nákupních přídavků, nežli na jaké měl nárok podle zák. č. 312/1920, byla osk v základě § 3 zák. čís. 495/1921 oprávněna i povinna redukovati je na míru drahotních přídavků úředníků státních. Ježto výpočet jednotlivých druhů těchto požitků, uvedený v usnesení osk z 23. ledna 1924, odpovídá drah. a nákupním přídavkům, jež dle platných zákonů příslušejí státnímu pensistovi téže kategorie a stejné doby služební, jeví se rekurs st-lův bezdůvodným.

O stížnosti do tohoto rohodnutí podané, která namítá jedině, že ustanovení § 3 zák. č. 495/1921, resp. § 19 zák. č. 394/1922 vztahují se toliko na samosprávné úředníky aktivní, nikoli také na pensisty, nss uvážil:

Paragraf 3 zák. čís. 495/1921, o nějž se žal. úřad opírá, nařizuje, že služ. požitky a právní nároky úředníků a zaměstnanců uvedených tam samosprávných korporací, stanovené služebními řády nebo usneseními těchto korporací, pokud přesahují míru jednotlivých druhů požitků, práv a nároků úředníků státních stejné nebo rovnocenné kategorie a stejných poměrů rodinných, musí býti nejdéle ku konci roku 1922 uvedeny na míru požitkových práv a nároků úředníků a zaměstnanců státních. Stejně mluví v podstatě § 19 zák. čís. 394/1922.

Zákonná terminologie užívá výrazů »úředníci, zaměstnanci« jak pro zaměstnance v činné službě tak i pro zaměstnance na odpočinku (srov. na př. § 153 státní služ. pragmatiky, § 2 zák. 312/1920). Je to důsledek zásadního názoru, že přeložením na odpočinek služ. poměr se nerozvazuje, nýbrž toliko mění (srv. nadpis IV. hlavy stát. služ. pragm. a § 84 ibid.). Výraz »úředníci, zaměstnanci« v § 3 zák. č. 495/21 resp. v § 19 zák. 394/22 lze tedy o sobě vztahovati jak na zaměstnance aktivní, tak i na pensionované. Z toho, že uvedené zákony na jiných místech mluví výslovně tu o zaměstnancích v činné službě (na př. § 4, 8), tu o zaměstnancích ve výslužbě, plyne — v pravý opak toho, jak soudí stížnost, — spíše, že tam, kde nerozeznávají, rozumějí slovem »úředníci, zaměstnanci« vůbec všechny bez rozdílu, jsou-li v činné službě či v pensi.

Ovšem mluví § 3 resp. 19 cit. zákonů toliko o redukci »služ. požitků (a právních nároků)« samosprávních úředníků a zaměstnanců. »Služební požitky« rozumí se pak obvykle z pravidla jen požitky aktivní. Není však žádné ustálené terminologie zákonné, která by nutila bráti tento výraz v takovémto užším slova smyslu, a nepřipouštěla rozuměti pod »služebními požitky« požitky ze služ. poměru vůbec, a tedy i požitky pensijní a zaopatřovací. Nss shledal, že termín »služ. požitky« v §§ 3 resp. 19 cit. zák. nelze bráti v onom užším smyslu, poněvadž by takovýto výklad byl v rozporu s tendencí § 3 resp. 19 a vedl by k důsledkům nemožným. Zřejmým účelem obou norem bylo zameziti pro příště, aby samosprávné korporace o své újmě poskytovaly svým zaměstnancům v kterémkoli směru větší výhody, nežli příslušejí zaměstnancům státním. Není pochybnosti, že cit. §§ zasahují také dosavadní nároky samosprávných zaměstnanců aktivních, plynoucí jim ze služ. řádů a usnesení samosprávných korporací na to, aby byli činni do výslužby, neb aby jim při přeložení do výslužby byly vyměřeny určité odpočivné požitky, pokud ony nároky jsou příznivější, nežli obdobné nároky zaměstnanců státních; neboť jde tu o »právní nároky« jak je výslovně uvádí § 3 resp. 19. (Srov. nál. Boh. 4351 adm.). Mají tedy zaměstnanci samosprávní, kteří teprve po 1. lednu 1923 vstoupí do výslužby, nárok na odpočivné požitky jen do nejvyšší míry odpočivných požitků obdobných zaměstnanců státních. Kdyby § 3 — jak tomu chce stížnost — na zaměstnance, kteří vstoupili do pense před uvedeným terminem, se nevztahoval, vedlo by to k nemožnému zajisté důsledku, že by tito zaměstnanci byli poměrně na tom lépe, nežli ti, kteří sloužili do doby pozdější a teprve po 1. lednu 1923 do výslužby vstoupili. Proti tomu nelze namítnouti ani, že tito zaměstnanci posléze uvedení stali se za to účastni výhod zákona č. 394/1922, neboť z tohoto zákona o sobě pro samosprávné zaměstnance žádné výhody nevyplynuly.

Závěr, který se podává z předchozích úvah, nelze posléze vyvrátiti ani námitkou, že státní pensisté nejsou zařazeni v kategorie, a že tedy pro samosprávného pensistu nelze nalézti státního pensistu »stejné nebo rovnocenné kategorie«. Pro právní postavení pensisty je směrodatno postavení, které měl naposledy ve své činné službě; to se při přeložení do výslužby do jisté míry petrifikuje a určuje na dále rozsah jeho materielních a event. ostatních nároků, které mu ještě plynou z titulu jeho služebního poměru. Toto postavení v aktivní službě zaujímané je pak také směrodatno pro vyhledání státního úředníka stejné neb rovnocenné kategorie po rozumu § 3 zák. č. 495/21.

Uvedenými úvahami dospěl nss k závěru, že § 3 zák. čís. 495/1921 vztahuje se i na samosprávné zaměstnance ve výslužbě, a že tedy námitky stížnosti v tom směru proti nař. rozhodnutí vznesené jsou neodůvodněny. Poněvadž pak stížnost proti výpočtu drahotních přídavků, které st-li úřad v základě cit. předpisů vyměřil, námitek nečiní, bylo ji jako bezdůvodnou zamítnouti.

## Č. 4816.

**Vojenské věci (Slovensko): I. * Instanční postup upravený §em 25, odst. 2 zák. z 15. května 1924 č. 118 Sb. vztahuje se jedině na případ individuelního přídělu bytu; jde-li však o sdělání nebo do-**